

L

En primer lloc, Laia va explicar per damunt damunt, ja que encara no n'havia tingut ocasió, el que havien descobert als e-mails del finat, i les possibles implicacions de Vila, de Cacau i de l'italià. I les sospites que tenien sobre Blai.

Ara van buscar a la bústia d'eixida i bingo! Alguns dels missatges els havia reenviat Martí a un correu de Gmail: perdurables@gmail.com

Aquell nom, “Perdurables”, els posava en avís sobre un possible nom. A tots, si n'exceptuem un despistadet caporal que no coneixia el significat valldalbaidí de la parauleta.

—Que perdura? Que dura en el temps? —tothom es va somriure i per tota resposta li ho negaven amb el cap, sorneguerament.

—Val, és que parleu un valencià més tancat! I damunt sembla que canteu! —els prejudicis dialectals de l'agent començaven a brollar amb alegre efervescència.

—Mera tu... l'apitxat dels collons! —l'esbroncà amicalment el Jaume amb el suport encuriós de les dones del grup, que volien veure fins on aplegava la lingüística aplicada de la parella aquella de discutidors.

—Ieee, para el carro, amic! Que jo no m'he clavat en si dieu “merda” amb e obertíssima en la a, o una “porta” amb una o més bastorra que la mare que va.

—Tu també “putxes raere”? —el Jaume s'entossudia en fer-lo enrabiatar.

—Xiques! —va encoratjar la Carme les altres dues— crec que amb tant de filòleg, sobrem. No teniu vergonya? —i ara s'encarà encesa en flames als dos mitjos pollastrets.

Tots dos emmudiren, s'afrontaren. S'afrontaren, emmudiren. I, amb el cap cot, van esperar que la Laia reprengués la marxa.

—A veure, llicenciat Fenollet, “perdurable” per a la gent de la Vall significa... Tatxan!
—va fer una aturada per donar-li emoció i tocar-li un poc els collonets— “perdut”.

—Perdut?

—Sí, home: de mala vida, perdulari.

—I...?

—Que deduïm —la majestuositat s'apegava— que el bloc deu parlar dels perdularis que el Martí havia descobert, i tenia entre cella i cella.

—I no seria d'estranyar que a ell li la tingueren jurada.

—Doncs veiem en el cercador què ens ix!

La recerca es feia llarga. Un llistat d'entrades en què el mot “perdurable” només tenia el significat de “durador”. I res: en castellà només, en català només. El desencís anava prenent vol entre la colla.

La Laia, asseguda, pensativa, quimerosa, només encertava a dir:

—A veure: l'única pista és la ditxosa parauleta, d'un correu de Gmail...

—On solen penjar els blocs o *blogs*?

—Dona, Carme, n'hi molts llocs. De pagament quasi totes les empreses que donen servei d'Internet, també ho ofereixen...

—De pagament? El Martí, no crec que estiguera per gastar molt.

—I gratuïts, n'hi ha?

—És clar! —un somriure de felicitat continguda es va abocar als llavis de la neboda del Tio Cento. No va dir res, sinó que es va posar a teclejar.

Tots l'observaven esperant ansiosos els resultats que anaven apareixent a la pantalla. Res de res. Posava al Google: “perdurables”, “blogspot”, “Blogger”... I res.

—Es pot saber què busques, Laieta?

—Ummm —va contestar un poc rabiosa de no pegar cap en terror—. Anem a pams: si era un bloc gratuït i feia servir un correu Gmail, estic quasi segura que ha emprat el Blogger per a fer el seu bloc, ja que aquest requereix obrir un compte de correu Gmail... I una vegada obert sempre s'obté l'adreça <http://elnomquesiga.blogspot.com>. Ara bé, ens cal saber “elnomquesiga” correctament per poder-lo cercar amb certes garanties d'èxit.

—I “elnomquesiga” no creus que haurà de contenir la paraula “perdurables” almenys? —va qüestionar-li Fenoll.

—N'estic convençuda, però l'hem de trobar... A veure, afegim “Martí” al cercador amb els altres mots... Redell! Només ix Martí i Pol per totes bandes... —començava a exasperar-se la joveneta, que no estava per gaudir de la lírica.

Jaume, en veure-la així, va intentar apaivagar-li l'ànim.

—I on podem trobar l'adreça exacta, Laia?

—No sé, potser en algun correu... en algun arxiu amb contrasenyes... Molts ho fem, per seguretat.

Van decidir tornar al programa de correu i mirar amb lupa totes les carpetes... Totes els semblaven iguals...

Anaren a l'Explorador, a veure les carpetes de la unitat C. Al final Llúcia va proposar d'engegar el cercador d'arxius, per mots.... I en posar “Perdurables” només hi van aparèixer vint documents. El cercle anava estretint-se. Eren documents no excessivament llargs, el que permetia una lectura més lleugera. De sobte, a un arxiu anomenat “Conxorxa” els hi va

aparéixer la parauleta en qüestió. I una ressenya bibliogràfica dedicada a *La Conxorxa dels Enzès*, el famós llibre de John Kennedy Toole.

Al final del text hi apareixia un nom, “La Conxorxa dels Perdurables”, amb hiperenllaç.

Quina barreja entre un text universal i un mot ben genuí, ben nostre!

El Martí no deixava de sorprendre’ls, encara.

Al col·locar la fletxa del cursor sobre el nom hi va aparéixer aquella adreça per la qual hagueren sigut capaços, si no de matar, almenys d’arrapar i fer sang:

<http://laconxorxadelsperdurables.blogspot.com/>

LI

El fons negre li conferia una aparença certament sinistra. O de certa intriga, si més no. Al títol “*La Conxorxa dels Perdurables*” se li afegia un subtítol no menys explícit: “*Un lloc on la Llibertat d'Expressió és realitat*”. Ben premonitori. Alenaren. I començaren a descobrir aquell terrible secret que li havia costat la vida a l'autor.

El primer escrit, no deixava cap dubte pel camí respecte a les intencions de Martí en construir aquell espai. Sota el títol de “*Tot ha de començar*”, Martí concretava el perquè d'allò:

“Cansat de passejar-me per tot tipus de mitjans de comunicació sense obtindre resposta.

Cansat de no poder publicar lliurement tot el que sé d'aquesta autèntica Conxorxa de Perdurables que amenaça amb controlar tota la Vall d'Albaida, no he tingut més remei que obrir el present bloc, que no vol ser més que un reducte de qui no pot exercir el dret a la llibertat d'expressió per altres mitjans.

Encara que de moment només tinc pensat penjar aquella informació de primera mà que posseïsc sobre aquests Perdurables i d'altres que vagen apareixent, accepto comentaris i col·laboracions d'altres pàries de la informació i de la comunicació que s'hi vulguen afegir, i que estiguen decidits a fer públiques les seues investigacions.

Aquest bloc és la vostra casa.

Benvingudes i benvinguts.

Martí.”

No hi havia dubte. Ara els tocava descabdellar la madeixa.

Tremolosos i suats per l'excitació es posaren a la tasca.

LII

Un Dalmàs més seriós que de costum va telefonar Don Rafel, Barrina, contravenint les explícites ordres d'aquest, que els tenia prohibit de cridar-lo a casa. Molt greu havia de ser el tema perquè el cacic acceptés rebre'l. Al quart d'hora el guàrdia civil hi va aplegar al Xalet de les Boles, el palauet on vivia Barrina.

—Aquest italià ho està complicant tot. Està alçant tanta polseguera que no puc anar tapant-lo molt més temps.

—Aqueixa se suposa que és la teua feina, o no?

—Fins a cert punt.

—Puc fiar-me de tu encara o...?

—Home, és clar, però vull dir que al Gianni li agrada fer-ho tot a la tragalà i s'ha de ser més discret. És que a la caserna ja hem rebut ordres de la comandància de disposar un operatiu per vigilar les cases dels amiguets del cabró, amb l'esperança d'enxampar els assaltants. I si continua el Gianni fent de les seues...

—I no has pensat que igual ens convé que l'agafen? —aquell gat vell va traure el dimoni que duia dins.

—No ho entenc. A qui "ens" convé? —es va sorprendre Dalmàs d'aquell canvi.

—Als del terreny, fotre. Mentre els conjurats érem els d'ací, amb els nostres negocis sobre les terres i les edificacions, hem estat fora del punt de mira policial. Des que els napolitans ens proposaren unir els nostres negocis amb els seus —les drogues i el blanqueig dels seus diners negres— no sé si hem fet bé.

—La veritat és que la Interpol està parant molta atenció als negocis de tot tipus de màfia, especialment la italiana: la *Camorra* napolitana, la *N'Drangheta* calabresa...

—Nosaltres estàvem tranquils amb les nostres requalificacions urbanístiques. Ací teníem amics entre els polítics, que els nostres bons calerons ens costa, però ens assabentàvem de les coses abans que la gent, i podíem especular a pleret.

—De tota manera, aquests mafiosos són perillosos. No soltaran el mos així com així. De fet ja s'estan repartint la península entre les seues famílies, i expandeixen els negocis...

—...a costa nostra. I total perquè ens compren en efectiu les urbanitzacions, els PAIs que tant d'esforç ens ha costat de posar en marxa. I una vegada els tinguem ací, què?

—No serà fàcil desempallegar-nos-en.

—Doncs ho haurem de fer. És voler-te dir que si les forces de seguretat capturen aquest paio *in fraganti*, nosaltres podrem escapar-nos per les varetes.

—I no cantarà?

—Els estan sotmesos a l'*omertà*, aqueix pacte de silenci... i no ho crec. Home, tampoc convé que sàpia que nosaltres en som els delators.

—Umm...

Barrina, un autèntic matxo lladre, que duia dècades de negocis bruts a casa nostra, va proposar el Dalmàs de proporcionar als agents el dia i hora del darrer carregament, el del viatge que Blai i el seu soci estaven preparant per endur-se la cocaïna als Països Baixos.

—I Blai?

—Blai ha de ser una víctima col·lateral d'aquesta guerra. I encara li passa poc per escollir aquests amics de viatge. O no sabia amb qui se la jugava? —l'esguard del Barrina glaçava la sang.

—Després del favor tan gran que ens ha fet...

—Millor m'ho pintes. Cal desfer-se d'ell abans que ens comprometa. O millor, que la Benemèrita —ara aquells ulls semblaven voler hipnotitzar l'agent— ens faça la feina bruta. Estàs d'acord?